

יושב הארץ הפנעני. הוה"י היו"ה הה"ו - מקורם הוה"י וכל זה איננו שנה לי, הוה"ה המר ומירנו והיה הוא, ההו"ו עירה ולשרקה בני אתנו, היה"ו הוה"ה ההו"י, היה"ו ליהנ"ה אתי ונרוממה שמו, הוה"ה הנה יד יהוה הוה"ה, ההו"ו וצדקה תהיה לנו פי.

וכ"ל הפסוקים שבאים ההו"ו"ת הללו בראשי אותיות או בסופי אותיות, בין מן התורה, בין מן הנביאים, בין מן הפתובים, יכול לנקד אותם בנקודיהם, אף כף כל ההו"ו"ת שבאות משלש אותיות, נקדה שלהם בפסוקים, כמו ידה מקורו: פי יהוה יהיה בכסלף. ויש שמנקד אותם מראשי תבות להו"ה שבסופי תבות, ואם הוה"ה בראשי תבות - הנקוד שלו בסופי התבות. ויש נקוד בסוד אחר כמו זה: יהוה"ה מלף יהוה"ה מלף יהוה"ה מלף, השמות למעלה, הנקודות שלהם כתובות תחתיהם.

ארבעה שמות תלויים מכל שם ושם, ועליהם נאמר וקרא זה - כנגד שתיים עשרה פני שלש החיות, אל זה - שתיים עשרה פני שלש החיות, ועל כלם פני אדם, ותפלין הוא פני אדם, ציצית פני החיות וכנפי החיות, ופרשוהו רבותינו, שם בן שתיים עשרה - כל היודעו והזהיר בו, כל תפלותיו מתקבלות, ומקורו יו"ד ה"י וא"ו ה"י. כל י' הוא פני יהוה"ה, א' ודמות פניהם פני אדם. כאן בשם הזה הסוד של תפלין וציצית.

הכא בהאי שמא רזא

פרעה (בראשית יב טו) והו"ה, והה"י ודבש היום הזה יהוה"ה (דברים כו טו), ויה"ה וירא יושב הארץ הפנעני (בראשית נ טו). הוה"י היו"ה ההו"ו מקורא דלהון, הוה"י וכל זה איננו שנה לי (אסתר ה יג), הוה"ה המר ומירנו והיה הוא (ויקרא כו לג), ההו"ו עירה ולשרקה בני אתנו (בראשית מט יא), היה"ו הוה"ה ההו"י, היה"ו ליהנ"ה אתי ונרוממה שמו (תהלים לד ד), הוה"ה הנה יד יהוה הוה"ה (שמות ט ג), ההו"ו (דברים ו כה) וצדקה תהיה לנו פי.

וכ"ל קראין דקא אתיין הוה"ו אלין בראשי אתוון, או בסופי אתוון, בין מן התורה בין מן הנביאים בין מן הפתובים, יכול לנקד לון בנקודיהו, אוף הכי כל הוה"ו דקא אתיין מתלת אתוון, נקודה דלהון בקראין, כגון ידה מקורא דיליה פי יהוה"ה יהוה"ה בכסלף (משלי ג כו), ואית דנקיד לון מראשי תיבין להוה"ה דבסופי תיבין, ואם הוה"ה בראשי תיבות נקודא דיליה בסופי תיבין. ואית נקודה ברזא אחרא (ד' ט' ו' ע"א) כגוונא דא, יהוה"ה מלף יהוה"ה מלף יהוה"ה מלף, שמהן לעילא, נקודאן דלהון כתיבין דתחותיהו.

ארבע שמהן תליין מפל שמא ושמא, ועלייהו אתמר וקרא זה (ישעיהו ו ב) לקבל י"ב אנפין דתלת חיוון, אל זה י"ב גדפין דתלת חיוון, ועל פלהו פני אדם, ותפלין הוא פני אדם, ציצית פני חיוון וגדפי חיוון, ואוקמוהו רבנן שם בן י"ב כל היודעו והזהיר בו כל תפלותיו מתקבלות, ומקורו יו"ד ה"י וא"ו ה"י, כל י' איהו אנפוי

יהוה"ה, א' ודמות פניהם פני אדם (יחזקאל א ט), הכא בהאי שמא רזא דתפלין וציצית.

בא ראה, פל הויה שהיא ה' על י', ה' על ו' - נקבה, פל הויה ששני ההי"ן פאחד באמצע, הן אחיות, כמו זה: יהה"ו. פל הויה י' ו' פאחד באמצע - הויה (הויה), הם אחים, פי ישבו אחים יחדו - שני ההי"ן פאחד, ותלכנה שתיהן - י' ו' רחוקים זה מזה או קרובים זה מזה, עליהם נאמר שלום שלום לרחוק ולקרוב, שהינו קרפן עולה ויורד יהה"ו, ה' שהיא אם עולה, עולה אל י', היא העולה, ה' שהיא בת יורדת אל הו', ויורד מעשת החטאת, על פן יעזב איש את אביו ואת אמו, וזהו קרפן עולה ויורד, חמש אשות עולות וחמש יורדות.

אין הויה שלא מראה על סוד עליון. הויה"י פשהנקבות שולטות על הזכרים, הדין נראה בעולם ומיתה ועני, וזה הוא סוד שהפך משה שמו והרג את המצרי, שנאמר בו ואמרו לי מה שמו מה, ומשה הפך אותו כמו זה: מה שמו מה לי - הויה"י, ונקודה הויה, מצרי שמולול בשמו ואמר מה שמו, מה יכול לעשות לי, להרג אותו בו, ואם האותיות בסופי תבות, הנקודות הם מראשית תבות.

תקון ה': בראשית ב"ת ראש"י, אלה ראשי בית אבותם, בת עליה בארו בעלי המשנה, בת בתחלה סימן יפה בנים, והיא י' מן אדנ"י, מרגלית קרה כלולה מפל הגונים, שאות י' מן יהויה לא תופס בו גון כלל. זהו שפתוב אני יהויה לא שנית, לא ישתנה בשום גון כלל, אלא מאיר מבפנים של הגונים שם יהויה כמו נשמה בגוף האדם או כנר בהיכל.

אני יהויה לא שנית, לא ישתני בשום גון כלל, אלא נהיר מלגאו וגיונין, דשם יהויה פנשמתא בגופא דאיניש, או פשרגא בהיכלא.

תא חזי פל הויה דאיהי ה' על י' ה' על ו' נוקבא, פל הויה דתרין ההי"ן פחדא באמצע אינון אחיות, פגוונא דא יהה"ו, פל הויה י' ו' פחדא באמצע היו"ה (נ"א הויה) אינון אחים, (דברים כה ה) פי ישבו אחים יחדו, תרין ההי"ן פחדא, ותלכנה שתיהן (רות א ט), י' ו' רחוקים דא מן דא או קרובים דא מן דא, עליהו אתמר (ישעיה נז ט) שלום שלום לרחוק ולקרוב וגו', דהיינו קרפן עולה ויורד יהה"ו, ה' דאיהי אימא עולה, סליקא לגבי י' היא העולה, ה' דאיהי פרטא נחיתת לגבי ו', ויורד מעשת החטאת (ויקרא ט כב), על פן יעזב איש את אביו ואת אמו וגו' (בראשית ב כד), והאי איהו קרפן עולה ויורד, חמש אשות סלקין, וחמש נחתין.

רית הויה דלא אחזי על רזא עלאה, הויה"י פד נוקבין שלטין על דכורין, דינא אחזי בעלמא ומיתה ועוני, ודא הוא רזא דהפך משה שמה וקטל למצרי, דאתמר ביה ואמרו לי מה שמו מה (שמות ג יג), ומשה הפך ליה פגוונא דא מה שמו מה לי הויה"י, ונקודה הויה, מצרי דמולול בשמה ואמר מה שמו, מה יכול למעבד לי, לקטיל ליה ביה, ואם אתוון בסופי תיבות נקודין אנון מראשי תיבין.

תקונא ה', בראשית ב"ת ראש"י, אלה ראשי בית אבותם (שמות ו יד), בת עליה אוקמוהו מארי מתניתין, בת בתחלה סימן יפה לבנים, ואיהי י' מן אדנ"י, מרגלית יקרא פלילא מפל גיונין, דאת י' מן יהויה לא תפיס ביה גוון כלל, הדא הוא דכתיב (מלאכי ג

וְאֵת י' מִן אַדְנִי אִיהוּ סְפִיר, נְטִיל גְּוֹן תְּכֵלֶת וְאוֹכֵם מְסֻרָא דְדִינָא, וְנִהְיֵר בֵּיה נִהוּרָא חוּרָא מְסֻרָא דְרַחֲמֵי, וְאִיהוּ אֵת י' מִן אַדְנִי, אוֹדֵם מְסֻרָא דְגְבוּרָה, פְּטָדָה מְסֻרָא דִימִינָא, בְּרַקַּת מְסֻרָא דְעַמּוּדָא דְאַמְצַעִיתָא, אִיהי אַל"ף דַּל"ת נו"ן יו"ד, כְּלִילָן מִי"ב גְּוֹנִין, וְכִלְהוּ מְשׁוּלְשִׁין בְּאַבְהָן, מְשׁוּלְשִׁין בְּכַהֲנִים לוֹיִם וְיִשְׂרָאֵלִים, קְדוּשָׁה לָךְ יִשְׁלָשׁוּ.

כִּי אֲבָן דְּגִוּוֹן דִּילָהּ חִיּוּר נְטִילַת מַחְסֵד, וְאִיהי סְגוּלָה דִּילֵיהּ רַחֲמֵי, וְרִזָּא דְמִלָּה וְאַהֲבַת עוֹלָם אֶהְבְּתִיךָ עַל כֵּן מְשַׁכְּתִיךָ חֶסֶד (ירמיהו לא ב), אֲבָנָא סוּמְקָא נְטִילַת מִן גְּבוּרָה, וְסְגוּלָה דִּילָהּ לְמַהוּי אִימָתוּ מוּטְלַת עַל בְּרִיין דְעֶלְמָא, אֲבָנָא כְּלִילָא מְתַרִין גְּוֹנִין חִיּוּר וְסוּמְקָא אִיהי מְעַמּוּדָא דְאַמְצַעִיתָא, יְרוּק כְּזָהָב מְסֻרָא דְאִימָא עֶלְמָה, דְאִיהי תְּשׁוּבָה, כּוּ יְרוּק דְאַסְחָר כֹּל עֶלְמָא.

וְאִית גְּוֹן פְּשׁוּט כְּפוּל מְשׁוּלְשׁ מְרוּבָע, עַד דְסֻלִיק לְעֶשְׂרָה גְּוֹנִין, דְנִהְיֵרִין בְּהוּן י' אַתְוֹן, דְאִינֹן י' י"ה יה"ו יהו"ה, וְסֻלְקִין אֵלִין י' לְע"ב נִהוּרִין, דְנִהְיֵרִין בְּע"ב גְּוֹנִין. חֲשִׁיק חֲלִי"ם שְׁב"א קַמ"ץ, אִינֹן נִקּוּד צְבֹאוֹת, נֶצַח וְהוּד יְסוּד, וְכִלְהוּ נִהְרִין בְּאַבְנָא יְקִירָא מְלָכוֹת, כְּלִילָא מְכָל סְגוּלוֹת, שְׁב"א גְּוֹן סוּמְקָא דְגְבוּרָה דְנְטִיל מִנֵּיהּ הוּד, קַמ"ץ גְּוֹן חִיּוּר, וְלֹא צְרִיף לְאַרְכָּא בְּהוּן דְהָא אַתְמָרוּ לְעִילָא.

וְעוּד תְּקוּנָא ו' וְהַמְשַׁפְּלִים יִזְהָרוּ (דניאל יב א) אֵלִין אִינֹן דִּידְעִין רְזָא בְּפִקּוּדָא תְּנִינָא בְּמִלַּת בְּרֵאשִׁי"ת, דְאִיהי אֶהְבְּ"ה, דְאִיהי (ד' י ע"ב) לְחֶשְׁבֹן זְעִיר בְּרֵאשִׁית, בְּמִתְקַלָּא חֲדָא סֻלְקִין, וְדָא אֶהְבַּת חֶסֶד,

וְהָאוֹת י' מִן אַדְנִי הוּא סְפִיר, נוּטֵל גְּוֹן תְּכֵלֶת וְשׁוֹר מְצַד הַדִּין וּמְאִיר בּוֹ אוֹר לְכֹן מְצַד הַרַחֲמִים, וְהוּא אוֹת י' מִן אַדְנִי, אָדָם מְצַד הַגְּבוּרָה, פְּטָדָה מְצַד הַיְמִין, בְּרַקַּת מְצַד הָעַמּוּד הָאֲמְצַעִי, הִיא אַל"ף דַּל"ת נו"ן יו"ד, כְּלוּלִים מְשָׁנִים עֶשֶׂר גְּוִנִים, וְכֻלָּם מְשַׁלְשִׁים בְּאַבּוֹת, מְשַׁלְשִׁים בְּכַהֲנִים לוֹיִם וְיִשְׂרָאֵלִים, קְדוּשָׁה לָךְ יִשְׁלָשׁוּ.

כִּי אֲבָן שְׁהַגּוֹן שְׁלָה לְכֹן, נוּטֵלַת מַחְסֵד, וְהַסְּגוּלָה שְׁלוֹ אֶהְבָּה, וְסוּד הַדְּבָר - וְאַהֲבַת עוֹלָם אֶהְבְּתִיךָ עַל כֵּן מְשַׁכְּתִיךָ חֶסֶד. אֲבָן אֲדָמָה נוּטֵלַת מְגֻבּוּרָה, וְהַסְּגוּלָה שְׁלָה לְהִיּוֹת אִימָתוּ מְטֻלַת עַל בְּרִיּוֹת הָעוֹלָם. הָאֲבָן כְּלוּלָה מְשָׁנֵי גְּוִנִים - לְכֹן וְאָדָם - הִיא מְעַמּוּד הָאֲמְצַעִי. יְרוּק כְּזָהָב מְצַד הָאֵם הָעֲלִיּוֹנָה, שְׁהִיא תְּשׁוּבָה, כּוּ יְרוּק שְׁמַקִּיף כֹּל הָעוֹלָם.

וְיֵשׁ גְּוֹן פְּשׁוּט כְּפוּל מְשַׁלְשׁ מְרֻבָּע, עַד שְׁעוּלָה לְעֶשְׂרָה גְּוִנִים שְׁמֵאִירִים בְּהֵם עֶשֶׂר אוֹתִיוֹת שְׁהֵן י' י"ה יה"ו יהו"ה, וְאֵלָה עוֹלוֹת י' לְע"ב אוֹרוֹת שְׁמֵאִירִים בְּע"ב גְּוִנִים.

חֲשִׁיק - חֲלִי"ם שְׁב"א קַמ"ץ, הֵם נִקּוּד צְבֹאוֹת, נֶצַח וְהוּד יְסוּד, וְכֻלָּם מְאִירִים בְּאַבְנֵי הַנִּכְבְּדָה מְלָכוֹת, כְּלוּלָה מְכָל הַסְּגוּלוֹת. שְׁב"א - גְּוֹן אָדָם שֶׁל גְּבוּרָה, שְׁנוּטֵל מִמֶּנָּה הוּד. קַמ"ץ - גְּוֹן לְכֹן, וְלֹא צְרִיף לְהַאֲרִיף בְּהֵם, שְׁהֵרִי נְאֻמָּרוּ לְמַעֲלָה.

וְעוּד תְּקוּן ו', וְהַמְשַׁפְּלִים יִזְהָרוּ, אֵלוּ הֵם שְׁיֹדְעִים סוּד בְּמַצְוָה הַשְּׁנִיָּה בְּמִלַּת בְּרֵאשִׁית, שְׁהִיא אֶהְבְּ"ה, שְׁהִיא לְחֶשְׁבוֹן קֶטֶן בְּרֵאשִׁית בְּמִשְׁקַל אֶחָד עוֹלָם, וְזוֹ אֶהְבַּת חֶסֶד, שְׁהִיא ע"ב בְּחֶשְׁבוֹן, כְּנֶגֶד הַשֵּׁם הַמְּפָרֵשׁ

ויסע ויבא ויט, שבו וא"ו
 כחשבון אח"ד, שהינו מאמר
 אחד שהוא בראשית, שבארזה
 עליו, והלא במאמר אחד יכול
 להבראת, וזהו אהוב רבוננו. מי
 שמוסר נפשו באחד, באהבת
 רבוננו, ומשום זה ואהבת את ה'
 אלהי"ך, אפלו נוטל את נפשך.
 שאם חביבה עליו נפשו מגופו,
 לכך נאמר ובכל נפשך. ואם
 חביב עליו גופו מממונו, לכך
 נאמר ובכל לבבך. ואם חביב
 עליו ממונו מגופו, לכך נאמר בכל
 מאדך. במה שחביב עליך, מסר
 אותה באהבת רבונך בעת צרה.
 וזהו הנסיון שעתידים ישראל
 להתנסות בשבעים השנים של
 הגלות האחרונה, שעני חשוב
 כמת, וכאלו נוטלים נפשו, גוף
 ונפש וממון - פלם שקולים.
 במה שחביב עליו, מסר אותו
 באהבת רבוננו, ובאותו זמן
 נקשר במלת אהב"ה שהיא
 בראשית, וכאלו בו ברא עולם,
 ומי שלא מוסר נפשו או ממונו
 באהבת רבוננו בשעת השמד,
 כאלו החזיר עולם לתהו ובהו,
 ומי שמוסר נפשו וגופו וממונו
 בשעת השמד באהבת רבוננו,
 זהו שנקרא אהוב רבוננו ודאי,
 ובאותו עולם אין למעלה ממנו,
 ומשום זה הכתוב סמך לו
 והארץ היתה תהו ובהו.

ואהבת ה' היא המלכות
 שכלולה מכל הספירות, והיא
 מצות הקדוש ברוך הוא בכל
 תרי"ג מצוות, ובגללה נאמר
 מדוע אפה עובר את מצות
 המלך, והיא בנזן עולם. השפחה
 הרעה היא חרבן עולם, ומשום

דאיהי ע"ב בחושבון, לקבל שמא מפרש
 ויסע ויבא ויט, דביה וא"ו פחושבון אח"ד,
 דהיינו מאמר אחד דאיהו בראשית,
 דאוקמוה עליה והלא במאמר אחד יכול
 להבראת, והאי איהו רחימוי דמאריה, מאן
 דמסר נפשיה באחד, ברחימוי דמאריה,
 ובגין דא ואהבת את יהו"ה אלהי"ך (דברים ו
 ח). אפילו נוטל את נפשך, דאם חביב עליה
 נפשיה מגופא לכך נאמר ובכל נפשך, ואם
 חביב עליה גופיה מממוניה לכך נאמר בכל
 לבבך, ואם חביב עליה ממונא מגופא לכך
 נאמר בכל מאדך, במה דחביב עלך מסור
 ליה ברחימוי דמאריך בעת צרה.

ודא איהו נסיון דעתידין ישראל לאתנפאה
 בשבעין שנין דגלות בתראה, דעני
 חשוב כמת, וכאלו נטלין נפשיה, גופא
 ונפשא וממונא פלהו שקולין, במה דחביב
 עליה מסור ליה ברחימוי דמאריה, ובההוא
 זמנא אתקשר במלת אהב"ה דאיהי
 בראשית, וכאלו ביה ברא עלמא, ומאן
 דלא מסר נפשיה או גופיה או ממוניה
 ברחימוי דמאריה בשעת השמד, כאלו אחזר
 עלמא לתהו ובהו, ומאן דמסר נפשיה
 וגופיה וממוניה בשעת השמד ברחימוי
 דמאריה, דא אתקרי רחימא דמאריה ודאי,
 ובההוא עלמא לית לעילא מיניה. ובגין דא
 קרא סמיה ליה והארץ היתה תהו ובהו (בראשית

א ב).

ואהבת יהו"ה איהי מלכות, פלילא מפל
 ספירן, ואיהי פקודא דקודשא בריך
 הוא בכל תרי"ג פקודין, ובגינה אתמר (אסתר

ג א) מדוע אפה עובר את מצות המלך, ואיהי בנזן עלמא. שפחה בישא
 איהי חרבן עלמא, ובגין דא אתמר בה (בראשית א ב) והארץ היתה תהו